

ше той и посегнах да ги пригърне, ; но дъцата уплашени побѣгнаххъ въ майчини-тъ си пригръдки.

Пригърнете го, сынко, цалунѣте му ржжъ, рече майка имъ, туй е баща ви !

— Баща ни ? отгевори Райко зачуденъ, нашъ Баща ? че какъ тѣй, той да е тол-косъ имотенъ, а пакъ насъ ны оставилъ, да теглимъ въ таквжсь сыромашійъ ?.

Самси той е, каза пакъ майка имъ.

Дъцата ся завтекоххъ на колѣнѣтъ му. А като ги милва доста врѣме, И-ванъ пристѣпи и при майкжъ имъ, която бѣше испрѣтеглила толкосъ бѣды, стра-хове и мъкы додѣ ги отгледа и отхрани.

Минка отъ безмѣрижъ радость бѣше ся прѣхласияла и въ припаданіе извика: Бо-же, азъ умирамъ.

Иванъ полѣтъ да ѝ помогне; но Рай-ко ся осѣти отъ какво прималнѣ майка му до толкосъ, завтече ся въ пещерѣтъ и донесе ѝ хлѣбъ. На, мамо, ханни си малко хлѣбецъ, че отъ три дни не си ку-снѣла нищичко.

Туй нѣжно Райково за майкжъ си по-